

N:o 50.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 31 mars 1905.
— — — — Andra Kammaren den 31 mars 1905.

Riksdagens skrifvelse till Konungen, angående åtgärder för inskränkning af kungörelsens uppläsande i kyrkorna.

(Första Kammarens tillfälliga utskotts (n:o 1) utlåtande n:o 2.)
(Andra Kammarens tillfälliga utskotts (n:o 2) utlåtande n:o 2.)

Till Konungen.

I en inom Riksdagen väckt motion, har framhållits önskvärdheten af att åtgärder vidtages för att ytterligare inskränka uppläsandet af kungörelser i kyrkorna.

Det erinras i denna motion, hurusom genom lag den 1 juni 1894 ett steg tagits till inskränkning af kungörelsens uppläsande från predikstolarne och att i nådigt cirkulär till Eders Kungl. Maj:ts befallningshafvande den 28 maj 1897 föreskrifter meddelats i syfte att åstadkomma ytterligare minskning i detta uppläsande.

Med erkännande att genom dessa lagbestämmelser väg till ett mera rationellt tillvägagående i det ifrågavarande afseendet banats, hade likväl 1898 års kyrkomöte funnit sig böra ingå med underdånig anhållan, det täcktes Eders Kungl. Maj:t vidtaga åtgärder för inskränkning i väsentlig mån af kungörelsens uppläsande från predikstolen. Det önskemål nämnda kyrkomöte sålunda uttalat hade emellertid — frånsedt att genom nådigt cirkulär den 1 mars 1901 Eders Kungl. Maj:ts befallningshafvandes upp-

märksamhet fästs å angelägenheten att noggrant iakttaga föreskrifterna i förstnämnda cirkulär — ännu icke blifvit uppfyllt.

Enligt Riksdagens mening finnas goda skäl för att ytterligare inskränka det föga tidsenliga uppläsandet i kyrkorna af en mängd olikartade kungörelser. Från allmänt medborgerlig och kommunal synpunkt måste detta sätt att bringa kungörelser till allmänhetens kännedom numera anses blott ofullständigt fylla sitt ändamål. Till statskyrkan icke hörande medborgare och ett stort antal af hennes egna medlemmar betjänas icke däraf. På många håll står kyrkan merendels tom, under det att offentliggörandet sker af hvad staten har att tillkännagifva och påbjuda. På grund af svårigheten att rätt fatta och minnas åtminstone ett något utförligare muntligt meddelande äro jämväl de kyrkobesökande redan nu i många fall hänvisade till att på annat sätt erhålla närmare kännedom om mera viktiga ärenden.

Vidare synes det brukliga kungörelseläsandet ur kyrklig synpunkt vara synnerligen olämpligt, då det icke allenast är främmande för gudstjänstens idé, utan tillika störande för det religiösa lifvet. Slutligen torde det med hänsyn till den prästerliga ämbetsverksamheten vara värdt beaktande, att prästen genom ifrågavarande åliggande kan finna sig nödsakad att på ett brådskande sätt utföra sin egentliga ämbetsgärning, eller blifva ställd i det ytterst plågsamma läget att nödgas lämna intyg om en uppläsning från predikstolen, som på grund af andra oundgängliga åligganden ej kunnat på ett fullt lagenligt sätt äga rum. Stundom kan nämligen kungörelseuppläsandet blifva ganska tidskräfvande, ej minst på landsbygden, där man af sparsamhets- och bekvämlighetsskäl ofta nog för sina enskilda tillkännagifvanden föredrager predikstolen framför tidningarna, som dock numera knappast torde saknas i någon by eller gård.

Riksdagen, som alltså ansluter sig till det i motionen uttalade önskemål, får fördenskull hos Eders Kungl. Maj:t anhålla om åtgärders vidtagande för ytterligare inskränkning i det föreskrifna kungörelseuppläsandet från predikstolen.

Stockholm den 31 mars 1905.

Med undersåtlig vördnad.